

[Chr. Nielsen.]

færdig fra rigsdagen. Såfremt udtalelserne fra konservativ side er mere end agitation, behøver man ikke, mener jeg, at nøjes med at nære forhåbninger om at få dette gennemført i udvalget, så ville jeg på forhånd synes, der er absolut sikkerhed for et flertal i landstinget for en ajourføring af dette fradrag. Det ærede medlem hr. P. N. Petersen (Røjle) har allerede udtalt sig til fordel herfor, og selvom den ærede socialdemokratiske ordførers udtalelser om dette spørgsmål ikke var særlig tydelige, vil jeg dog i høj grad betvivle, at socialdemokratiet skulle gå imod en forhøjelse. Med andre ord, der er her i tinget et vældig godt og solidt flertal for gennemførelsen af ændringsforslag, som man nu må håbe bliver taget op til behandling i udvalget. Jeg kan kun udtrykke mine bedste forhåbninger om, at man nu vil holde op med agitationen og gå til arbejdet for at få gennemført det, som befolkningen jo i realiteten ønsker og venter på.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Jeg takker de ærede ordførere for deres velvillige indstilling til det lovforslag, der her er til behandling. Det glæder mig, at det ønske om nedsættelse af udvalg, som er blevet fremsat, er blevet motiveret, ikke i og for sig med selve de lovbestemmelser, vi her har til behandling, men mere med spørgsmålet om, hvorledes den sædvanlige tekstanmærkning til finanslovens § 5 bør affattes, og hvordan den bør føres ud i livet. Det er nemlig efter den årlig tilbagevendende tekstanmærkning til finanslovens § 5, det afgøres, hvorledes de handlendes, fabrikanters, andre næringsdrivendes og selskabers afskrivninger på varelagre o. s. v. skal være. I denne tekstanmærkning er der givet finansministeren en bemyndigelse, og på grundlag af denne bemyndigelse udsender han et cirkulære. Alt dette er altså noget, der kan forhandles om, uden at ligningsloven som sådan behøver at hindres i at blive hurtigt færdig. Jeg siger det med så meget des større glæde, som jeg håber, at denne forhandling kan udsættes, til finansministeren vender tilbage fra sin sendelse til Paris, så det høje landstingsudvalg kan tale med finansministeren selv om hele afskrivningsproblemet.

Hvad angår de bemærkninger, der iøvrigt er fremsat, kan jeg meget dårligt stå her og blive uenig med nogen, der forlanger, at forsikringsfradraget skal forhøjes. Det er min opfattelse, som jeg gav udtryk for som ordfører — før min nuværende inkarnation — for mit parti i folketinget i skattespørgsmål, at forsikringsfradraget er for lavt. Jeg har gentagne gange fremhævet nødvendigheden af, at det bliver ført å jour, og en ajourføring er ensbetydende med en forhøjelse fra 400 kr. til 600 kr.; mere end disse 200 kr. drejer det sig for såvidt ikke om for den enkelte, fordi det oprindelige forsikringsfradrag, 400 kr., blev fastsat på et tidspunkt, da priserne var meget høje og pristallet derfor også lå meget højt.

Må jeg have lov til at gøre den tilføjelse, at jeg mener, finansministeren — og han har altså fået folketingsudvalget til at indse det — har ret i, at som landets økonomiske forhold nu ligger, må det i høj grad være betænkeligt at give en skattenedsættelse som den, der her er tale om. Når jeg tænker på, at vi med lys og lygte har ledt efter muligheder for at begrænse befolkningens købekraft, ikke blot gennem direkte skatter, som vi kunne lægge højt til vejrs på indtægtsskalaen, men også gennem indirekte skatter, som forudsætter, at selv den menige mands forbrug begrænses gennem en beskatning, og at vi ved store anstrengelser og ved fælles samarbejdsvilje hos den høje rigsdag har fundet frem til et resultat, så forekommer det mig forkert, om vi nogle få dage efter på et punkt som dette griber til den modsatte politik, en skattelettelse. Under hele vor økonomiske situation, som vi nu må erkende ligger sådan, at der er alvorlig fare for vor økonomiske selvhævdelse, for vor evne til at betale den gæld, vi har stiftet i udlandet — under sådanne vilkår og muligheder må spørgsmålet om forsikringsfradraget stadig være opført på det høje tings og de ærede partiers ønskeseddel til indfrielse, når velstandsforholdene i landet tillader det.

Jeg gør i denne forbindelse opmærksom på, at såvidt jeg ved, vil en ændring i forsikringsfradraget ikke blot påvirke indkomstskatten til staten, men få direkte følger også for indkomstskatten til kommunerne og for den fælleskommunale ud-ligningsfond. En forhøjelse med 200 kr.